

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

ADVENT,

az egyházi év kezdete. Sajnos, ez szinte teljesen feledésbe merült a modern világban, olyan sikeresen átprogramozták az agyunkat. Lássuk először, mit veszítettünk azzal, hogy elfogadtuk a magunk életére nézve is érvényesnek a világ időszámításának rendjét.

A nagyon fájdalmas veszteség, hogy nem készülünk Jézus jövetelére. A vendégfogadás gyerekkoromban egyet jelentett azzal, hogy az egyébként is tisztán tartott lakást ki kellett takarítani. (folyt.)

„Kosszal csak nem fogadhatjuk a vendéget!” - hangzott el az anyai bölcsesség, miközben én azon tűnődtem, hogy honnan tudhatja azt a vendég, van-e por a szekrény tetején, vagy sem, hiszen úgy sem lát fel olyan magasra. Ettől függetlenül minden zezugot ki kellett takarítani. Utána következett az ünnepi sütemény elkészítése, melyben sokkal nagyobb lelkesedéssel vettem részt.

Vajon Jézus fogadására nem kellene nekünk is hasonlóan készülni? Kitakarítani az életünkben a megtelepedett bűnt? Pl., hogy halogatjuk a rendszeres templomba járás elkezdését. Vagy rávenni magunkat arra, hogy imádságainkban ne mindig csak kérjünk és kérjünk Istentől, hanem tudakoznunk kellene, mi is az Isten akarata. Mit akar velem kezdeni? Milyen szolgálatot akar rám bízni a családban, a gyülekezetben?

Természetesen a lelki takarítás mellett valami „vendégvárót” is illene készítenünk. Nem Jézus várja ezt tőlünk, hanem úgy illendő, ha Ő, a Királyok Királya és Uraknak Ura megtisztel a látogatásával, a figyelmével, akkor nekem is illő valamivel viszonznom jóságát, szeretetét. Törjük ezen a fejünket az adventi időszakban? Aligha, sokkal inkább figyelünk arra, hogy: „Jaj, már az ezüstvasárnap is elmúlt, és még mindig nem vettem meg minden ajándékot a családtagjainknak!”

Mit nyerünk azzal, ha az Advent Jézus eljövételének várásával nemesül vissza? Megszabadulunk

egy csomó kényszertől, amit a világ erőltetett ránk. Az előbbi példánál maradván, többet ér, ha a szereteteimmel, barátaimmal le tudok ülni, és egy jót beszélgetek velük, megismerve örömeiket-bánatukat. Csak a reklámok harsogják a fülünkbe, hogy akkor lesz boldog a Karácsony, ha a gyerek legújabb „okostelefont”, a férj a hét nyelven beszélő borotvakészletet, a feleség pedig a „szuperintelligens” mosóport kapja meg.

Ehelyett jut idő elmenni az istentiszteletre, és ott ráhangolódni Isten világára. Feltáru előttem a teremtett világ számtalan csodája, mely a Teremtő bölcsességét hirdeti. Rám mosolyog az úton az öröm, melyet másokkal megoszthatok. Észreveszem az elesettet, a megtört szívűt, és nem elsietek mellettük a dolgomra, hanem tudok rájuk időt, energiát, szeretet szálni.

Mert Isten világa ilyen különleges: miközben Jézusra figyelek, Őt várom, megnyílik a szemem a másik ember bajának meglátására, és megnyílik a szívem is, hogy segítsek rajta. Megnyílik a szemem, és felfedezem, Isten mennyi jót tett velem, és nem maradok hálátlan, hanem imára, hálaadásra nyílik ajkam.

Tartsuk a szemünket Jézuson, aki jön, hogy hazavezesse ezt az elveszett világot az Atyai házba! Tartsuk a szemünket Jézuson, hogy ne lidércfény csalogasson bennünket az önzés mocsarába, hanem Jézus legyen számunkra a világosság, aki az örök hazába vezet!

Šzalkay László

EMLÉKEZÉS RÉGI KARÁCSONYRA

Karácsonyi népszokások a régi Szigetszentmiklóson. Ezt a hálás, szívemhez közel álló témát kaptam lelkipásztorunktól a novemberi újságcikk megírásához. Örömmel láttam neki a feladatnak, hogy nagyszüleink szellemi hagyatékából merítsek. Gyűjtőmunkám során felkerestem a Helytörténeti Gyűjteményben dolgozó Tóth Benőt, aki olyan anyagot bocsátott a rendelkezésemre, melynek olvasása közben különös világba csöppentem. Kizökkentem a gondokkal teli hétköznapokból, és a gondolat szárnyán visszarepültem egy békés, nyugalmas, örömteli várakozást sugárzó világba. Ennek az írásnak a hangulatát csak úgy tudom visszaadni, ha szó szerint idézem Kincse József emlékezését gyermekkorra, 1907 Karácsonyára.

"Kisebb, nagyobb iskolás gyerekek hogyan is készültünk a várva-várt karácsony estére, és hogyan folytak le hagyományos örök szép szokásai? A kántáló csoport megszervezését mindjárt Mikulás után meg kellett kezdeni a legfontosabb teendőikkel. Kiket veszünk be az öttagú csoportba? Ki lesz a beköszöntő, versmondó, ki lesz a kasszás, kik lesznek a szép hangú énekvezérek, és ki lesz fokossal vagy jó ólmos bottal a keménykötésű bátor kutyaverő? Ilyenkor a kutyákat mindenütt kötve tartották, de elég sűrűn előfordult, hogy az erős harapós kutya

elszakította a láncot vagy kötelet és ilyenkor a kutyaverő ügyességén és bátorságán múlott, hogy a nadrágokban és lábszárakban hiba ne essék. De óvakodni kellett a kóbor ebektől is. Többször volt köszöntő vers és énekpróba. Izgalommal, vitákkal összeállítottuk a meglátogatandók névjegyzékét, mert előfordult egy-egy név említésekor az a kijelentés, hogy „- Én azokhoz nem mék!” Délután öt óraker elindultunk vidáman a kántáló körútra. Ahogy beléptünk a tervezett udvarba a kutya éles csaholással jelezte érkezésünket. Mi pedig odaálltunk a legjobban kivilágított ablak alá és a köszöntő versmondó hangosan rákezde:

-Szerencsés jó estét kívánok kigyelmeteknek!

Engedje az én Istenem, hogy sok boldog Karácsony estét érjenek erőben, egészségben és békességben!

Ha egypár vers éneket elmondanánk meghallgatnák-e kigyelmetek? A házigazda erre megkérdezte:

- Ki fiai vagytok?

Mi megmondtuk illedelmesen. A gazda kiszólt:

-Mondjátok!

Utána a csoport messze csengő hangon elénekelte a régi Református Énekeskönyv 63. dicséretének első és második versét.

Krisztus Urunknak áldott születésén
Angyali verset mondjunk szent
ünnepén.

Mely Betlehemnek mezejében régen
Zengett e képpen.

Dicsőség magasságban az Istennek,

Békesség legyen földön embereknek
És jóakarát mindenféle népnek
És nemzetségeknek.

Az énekmondás után következett a vers:

Krisztus születék úgy hallék,
Angyali seregek éneklék.
Örülj tehát keresztyénség
Ma született az idvesség.
Melyben, hogy legyen részetek
Több új Karácsonyt érjeteK.
Ezt kívánja fiacskátok
Mennyből áldás szálljon rátok
Végre az eget bírjátok! Ámen.

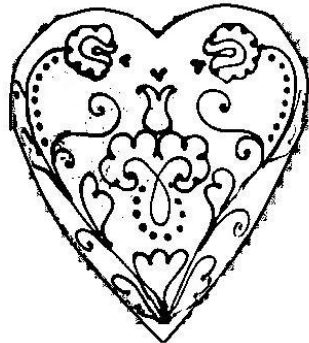
Közben a nyitott ajtóban állva a gazda szelíd szóval hívja a csoportot - Gyertek be édes fiaim!

Bent azután a jó melegben szeretettel, pénzzel, kaláccsal, hurkával, kolbásszal, meleg borral, sült tökkel, dióval és mogyoróval vendégelték meg a csoportot. Mindezt szépen megköszönve és még egyszer boldog Karácsonyt kívánva elköszöntünk. Kint már ekkor hangos volt a falu a sok kántáló csoport énekétől és a különböző fegyverek (lyukas kulcs) durrogásától. Este 9 és fél 10 órára fejeztük be a kántálást, és a többi csoporttal csendben elindultunk hazafelé. Az én csoportom nálunk fejezte be a látogatást és a kereset becsületes elosztása után Boldog Karácsonyi Ünnepeket kívánva elköszöntünk egymástól. A keresetet boldog örömmel adtuk át édesanyánknak, ki szükséges ruhadarabokat vásárolt rajta. Végül a család közös éneklése és

imádkozása után pihenőre térve, még az ablakon keresztül egy kis ideig hallgattuk a legénycsoportok énekét, melyek a nagy vagy eladólányos házakat látogatták meg. Különösen azokat, ahol már udvaroltak, vagy udvarolni akartak. Karácsony éjszakáján a községi bíró szolgálatba rendelte a két kisbíró és a baktert is, hogy a kántálókat semmi baj ne érhesse."

Milyen messzire kerültünk már ettől! Ha nem is ilyen formában, de ma is várakozással teli szívvel nézünk a karácsonyi ünnepek elé. Várakozás közben gondoljunk az Ígéretre is: "Ismét eljövök..." Ez a gondolat hozza el közénk a megértést, a jóakaratot és vonjon egymáshoz bennünket, szigetszentmiklósiakat. A következő számokban folytatom a gyűjtést.

Ruckel Józsefné

BIBLIAI RAJZVERSENY

Ebben az évben is meghirdettük a Bibliai Rajzpályázatunkat három témakörben:

- Bábel tornya
- Szoros kapu, keskeny út
- Az igazi kincs

A zsűri november 9-én hozta meg döntését. Így a helyezettek a következő gyermekek:

II. évfolyam:

1. Kogyila Kata (2.c)
2. Jakab Lilla Tamara (2.a)
3. Méh Zsuzsanna (2.a)

III. évfolyam:

1. Horváth Balázs (3.c)
2. Sas Domonkos (3.c.)
3. Eisner Vivien 3.c.

Különdíj:

- Turi Fanni Mária (3.c.)
Ujlaki Laura (3.c.)

IV. évfolyam:

1. Gyüre Anna (4.a.)
2. Jakab Noémi Nelli (4.a.)
3. Hunyadi Domonkos (4.a.)

Különdíj:

- Gergely Réka (4.a.)
Zabrinzski Zita (4.a.)

Gratulálunk a szép eredményekhez!

Az elkészült alkotások megtekinthetők a templomban október 25-től

Jassóné Tóth Angéla

KARÁCSONY A BALATONNÁL

„Az ige testté lett, közöttünk lakott,
és láttuk az Ő dicsőségét”

(János 1, 14)

Karácsony Jézus születésének élő ünnepe. Ünnepe a szívünkben és ünnepe a családban. Mégis vannak, akik egyedül töltik a karácsonyt, nincs családjuk, nincsenek hozzátartozóik vagy csak nagyon távol. A nagy múltú Balatonszárszói Soli Deo Gloria Konferenciaközpontban, rájuk gondoltunk. Szeretettel hívjuk azokat, akik egyedül töltenék a karácsonyt, hogy éljük meg együtt a szeretet ünnepét. Áhítatokkal, Istentisztelettel, csoportbeszélgetésekkel, filmklubbal, sok imával, karácsonyfa díszkészítéssel, vetélkedőkkel és finom házas ételekkel várjuk Testvéreinket.

Időtartam: december 22-től december 27-ig.

Elhelyezés: kétágyas, fürdőszobás szállodai szobákban.

Ellátás: napi háromszori étkezés
Ár az 5 napos időtartamra: **4 500 Ft/fő/éj + IFA (380Ft/fő/éj)**

További információkért kérem írjon e-mailt, vagy hívjon bátran.

Áldást, békességet kívánva:

Vass Pál

Egyházi kapcsolattartó

SDG Családi Hotel és Konferencia
Központ 8624 Balatonszárszó,
Csárda utca 39-41.

e-mail: vass.pal@sdghotel.hu

web: www.sdghotel.hu

telefon: +36308114557

Érdeklődni lehet még a helybéli lelkipásztornál.

HALÁSZ IMRE: SZENTMIKLÓSI KRÓNIKÁS ÉNEK AZ ÚR 2012 ESZTENDEJÉBŐL

Új templomunk mögött, a sebzett föld
alatt
mintha feltámadásra kelt volna a Nap,
s Diesel-motor zengett, mint angyalak
kürtje,
mikor vasfogával belemart a földbe

és jöttek a csontok a kövekkel is föl,
mutatván múltunkat: óriás sírgödör;
őseink láthattuk a szétdobáltatott
nemzetünkéből számtalan csontdarabot.

Aztán alattuk is a százszor megsértett
földben új csontokra leltek a régészek.
Drága szüleinkre! Királyi jobbágyok:
földtúró parasztok, pásztorok, pákászok

meggyötört népére, kik mégis maradtak,
ökleik mutatván száz elvonult hadnak,
mert itt mindig jöttek, jöttek-mentek,
öltek.
Nyögték a hadakat, az adószedőket,

míg fölöttük latinul, majd már magyarul
küldte el szent igéit vigasznak az Úr,
És bár ellenség lett, ki máshova állott,
másként mondott áment, másként
Miatyánkot.

Ede végül béke lett. S máris új hadak
törtek rájuk, de a nép, a nép maradt!
Hiába jött tűzre víz, százféle adó,
Webőczy törvénye, a jobbágy-botozó,

mert megízlelvén ízét a szabadságnak
talán Dózsa mellé innen is beálltak.
S rabolt török, német, hős Savoyai
felszabadító zsoldos martalócai,

mert szabadítóink se szentek, se szépek,
fosztogatták ők is: svéd, lengyel vitézek.
Nyaggatták a nőket. Bár nem volt
karóra,
de ha lett volna már, azt is vitték volna.

Zabáltak, zabráltak, hullottak az évek,
Végül minden llek koporsóba tért meg,
ha zsoldos ölte meg, ha egymást
gyilkolták,
e nagy gödör alján ott sírt
Magyarország.

Jaj ki jobbágy: jobbágy, ha halva, ha
élve,
örülhetek, ha az Isten közelébe
kerülhetek még a Nagy Ítéletek előtt,
bár márvány altemplomunk csak az a
anyaföld

lehetett, honnan most gép ásta ki őket,
őket, kik gazdaggá tették ezt a földet,
százszor visszavették, amit elvesztettek
drága elődeink: Gerék, Szűcsök, Beczek,

Simonok, Kovácsok és ki tudja hányan
a nagy öldöklésben, a nagy
bujdosásban,
kolerától úzve, vad csikas-z-éhségben,
koporsós -jajjal is az újrakezdésben.

Mert itt minden százszor
megszenteltetett,
kik mégse csak csontjukat, de egy
nemzetet
hagytak ránk, igaz, csak darabkát
belőle-
„látjátok feleim”, nézván a gödörbe,

„hogy isa pur vogymunk”, s mink is
majd megyünk,
csontunkat itt hagyván, ha hív a
Mesterünk.
De most még dolgozunk van: eltemetni
őket,
rájuk húzni újra a szent anyaföldet.

ÁMEN.

2012. november 11. H. Becz Imre

Szentmiklósi süti adventi estékre

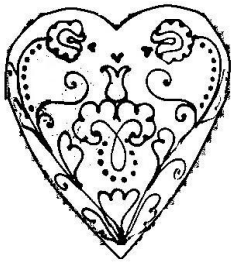
A Nagymama süteménye

CUKEDLI

Hozzávalók: 25 dkg zsír, 25 dkg cukor, 2 tojás sárgája, 1 sütőpor, 1 marék darált dió, liszt tetszés szerint, hogy könnyen nyújtható legyen a tészta.

Az egészet össze kell gyúrni, majd 0,5 cm vastagra nyújtani, kiszaggatni lyukas középpel. A tojások fehérjéjével meg kell kenni és késsel összevágott dió+kristálycukorba kell megforgatni, sütni.

Török Zsuzsa

FILMAJÁNLÓ

Folyó szeli ketté (A River Runs Through It)

Robert Redford rendezésében, 1992-ben készült Folyó szeli ketté című mozit szeretném a filmbarátok

figyelmébe ajánlani. A történet röviden:

„A századfordulón, Montana vadregényes tájain, két ifjú fivér bontogatta szárnyait. Az idősebbik, a komoly és művelt Norman (Craig Sheffer) minden vágya, hogy író legyen, míg öccse, a forrófejű Paul (Brad Pitt) inkább gyengéinek, a csinos lányoknak és a szerencsejátéknak hódol. Összeköti azonban őket az apjuktól, a vasszigorú lelkésztől tanult szinte misztikus szenvedély: a műleges horgászás az érintetlen és vad Big Blackfoot folyón, amely voltaképpen saját reményeik és félelmeik tükröképe...” (Port.hu)

Ritkán van alkalmam egy filmet nyugodtan ülve végignézni, de ennél nem tudtam levenni a szemem a képernyőről, a látvány végig olyan lenyűgöző. A természetben játszódó jelenetek nyugalmas derűt sugároznak, az élet békéjét és szépségét. A történet pedig ennek szinte szöges ellentéte, amint egy család a „fekete bárányáért” küzd. Az egész film egy családi tragédiáról szól, mégis valahogy derűs és szórakoztató – bármennyire ellentétes e két dolog. Épp csak utána van valami kis keserű szájíz, és hosszas gondolkodásra készítő „tanulás”. Tudunk-e segíteni akár a legközelebbi bajba jutott hozzátartozóinkon is, ha ők ezt nem akarják? Vagy fontosabb, hogy amíg lehet, mellettük álljunk, és szeressük őket olyannak, amilyenek?

Piskor Gyöngyi

ARCOK A GYÜLEKEZETBŐL

Jakab János bácsinál, és feleségénél, Jutka néninél voltam vendégségben ebben a hónapban. A mostani beszélgetés igazán rendhagyó volt, hiszen jellemzően nem a gyülekezeti életéről beszélgettünk, inkább nagyon érdekes történelmi korszakokról mesélt nekem János bácsi. Ők a Felsőtagban laknak, ami akkor a falu szélének számított.

- Itt születtem 1926-ban, és a feleségem is a szomszédban, azóta ismerjük egymást. A Petőfi utcába jártam iskolába Krausz tanító úr volt az első tanárom. Ő az állomás környékén lakott, együtt jártam haza vele, inkább kerültem kicsit, annyira szerettem vele beszélgetni. Ő is szeretett engem, én voltam az osztályban az „előéneklő”, mindig lelkesen tanultam meg elsőként az énekeket. Emlékszem, az első zoltár, amit megtanultam, a „Szívemet hozzád emelem...” kezdetű volt. Második osztálytól már a Buga iskolába jártam, ahol Györgyike néni volt az osztályfőnökünk, majd 3-4. osztályban Csikesz Mariska néni. Utána Dunaharasztiába kerültem polgári iskolába. Ide Hévvél jártam át, de akkoriban még csak Haraszti és Pest között volt villamosvezeték, odáig „Muki” húzta a szerelvényeket. Természetesen itt is énekkaros voltam, a mai napig nagyon szeretek énekelni. Emlékszem, a Revízió

idején itt vonultak Délvidék felé a magyar katonák, mi pedig az ablakban állva integettünk nekik, és ünnepeltük őket. A mai napig tudom ezeket az irredenta dalokat is – és itt éneket is nekem egy kicsit János bácsi.

Megtudom még, hogy Jutka néni is a Bugába járt, majd Harasztiába a Polgári iskolába, tehát itt is „egymás mellett” futott életük fonala.

János bácsi ezután a Dunai Repülőgépgyárba került ipari tanulóknak, mint repülőgépszerelő. Ők gyártották a Messersmith 210-eseket, és 109-esek motorját. Aztán kitört a II. világháború. János bácsi ekkor már KIE-tag volt, és Leventébe is járt, ahol szakaszparancsnok lett. 1943-ban zászlót avattak, ahol Dr. Ravasz László püspök, a Kálvin-téri református templomból jött az ünnepségre prédikálni. Vasárnaponként együtt jártak templomba. Aztán egy alkalommal kidobolták, hogy a leventék gyülekezzenek a székháznál. Futótűzként adták tovább a hírt egymásnak, hogy senki meg ne jelenjen, mert akkor azonnal bevagonírozzák, és viszik a frontra, így ettől sokan megmenekültek.

- 1944. március 19-én, egy vasárnapon szálltak meg minket a németek. Szombat délután hazamentünk a munkából, hétfőn hajnalban, műszakkezdéskor pedig már német katonák álltak a bejáratnál. Az irodaház tetejére légvédelmi ágyúkat telepítettek, de nemsoká kiderült, nem nagy

haszonnal. Április 3-án megjelentek az égen a Liberátorok, és lebombázták a gyárat. Volt ugyan két nagy földalatti bunker, de abba nagyon kevesen fértek be, minket is az erdőbe hajtottak, bújjunk el, ahova tudunk. Sárga táblákkal jelölték ki, melyik csoportnak hol a helye. Közben bezárták a gyárkapukat, kimenni nem tudtunk. Bombázás alatt remegett még a föld is! Román munkaszolgálatosok is voltak ott, ők szegények fejvesztve rohagáltak mindenfelé, mi meg csak kiabáltunk nekik, hogy feküdjenek a földre, vagy bújjanak el. Végül több, mint 200 halott volt.

- Bizony, én akkor már a Tanácsnál dolgoztam, alig győztük kiállítani a halotti anyakönyveket abban az időben – mondja Jutka néni.

- Örült fejetlenség, és ijedtség volt ott – mesél tovább János bácsi. – Még ott akartak tartani minket, hogy szedjük össze a halottakat, de én bizony inkább megszöktem. Beszaladtam az öltözőbe, magamhoz vettem a romos épületből a ruháimat és uzgyi haza! Nagyon félttem, egy ideig nem is mentem vissza a gyárba. Később, mikor már újra dolgoztunk, legalább a kapukat kinyitották légiriadóknál, ha már nem volt hova bújnunk, legalább lemenekülhettünk a Duna-partra. Aztán április 13-án szétbombázták a repteret, és a Hév-állomást is. Felkunkorodott sínek voltak mindenfelé. Nagyon pontosak voltak a bombázások, Pesterzsébeten, Csepelen, Miklóson az összes ipari célpontot lebombázták.

Aztán a front valahogy megrekedt itt Miklósnál. A németek eljutottak a Síró kocsmaig, de a Petőfi utca másik oldalán már az oroszok voltak. Sokáig nem „haladtak” semerre. Azokat a férfiakat, akik itthon voltak, rendszeresen kihajtották árkot ásni. '44-ben Szenteste Lakihegyre vezényeltek minket munkára. Úgy ástunk árkot az oroszok és a németek között, hogy közben a fejünk felett repkedtek a lövedékek. Hajnalban fáradtan jöttünk hazafelé, és a Vásártérnél (kb. ahol most a Dujmo lakótelep van) ért minket támadás, a Gellért-hegyről kaptuk nyakunkba az „áldást”, de végül csak szerencsésen hazaértünk apámmal. Aztán karácsony után Csepelt is elfoglalták az oroszok, a miklósi orosz katonai parancsnokság pedig itt volt, ahol most mi lakunk. A házunkkal szemben volt egy bunker, ahol a család és a szomszédok meghúzódhattak, ide kellett átköltöznünk. Innen hajtottak ki minket, férfiakat többször is árokásásra. Egyik alkalommal apámmal mi a Hév túloldalán ástunk, más szomszédokat máshová vezényeltek. Közben erős bombázás volt, többszöri próbálkozásra sikerült csak hazajutnunk. Itthon tudtuk meg, hogy hét embert közülünk lehajtottak a Duna-partra, és agyonlőttek.

- Köztük volt az apám és a sógorom is – meséli Jutka néni könnyezve. – A testvérem pedig várandós volt, másnap meg is született a gyermekük, de az apját sosem ismerhette meg.

János bácsi gyermekkori jóbarátját is kivégezték köztük, a mai napig nem tudni, miért.

- Aztán apámék úgy döntöttek, inkább elmennek innen, biztonságosabb helyre – folytatja János bácsi. - Én is elindultam utánuk, de végül csak Kisvarsányig jutottam el. Itt találkoztam iskolatársaimmal. Hallottuk egy alkalommal, hogy élelemosztás lesz a Községházán, szaladtunk mi is. Ott meg aztán ránkzárták a kaput, és közölték, hogy lesz élelem, de csak annak, aki megdolgozik érte. Kihajtottak minket a Taksonyi híd megerősítésére. Akkoriban fahíd volt, ezt kellett úgy rendbehozni, hogy a harckocsik is átmehessenek rajta. Kaptunk ugyan érte elég élelmet, de éjszakára behajtottak minket egy épületbe. Lent az oroszok laktak, nekünk a padláson kellett éjszakázni, a tető viszont már igen foghíjas volt. Annyit mondhatok, nem volt melegünk! Reggel újra kivezényeltek minket a hídhöz. Egyszer csak láttuk, hogy közelednek a Messersmith-ek, elhúztak a fejünk felett, majd visszafordultak, és lőtték a hidat. Elég furcsa érzés volt, hogy azok a gépek lőnek minket, amiket mi gyártottunk, javítottunk! Menekültünk, ahova tudtunk, és mi a barátommal meg is szöktünk, ahogy lehetett. Útközben még megállított minket egy orosz katona, de azt hazudtuk neki, hogy mindenkit elzavartak a hídtól, ő pedig szerencsére elhitte. Aztán ahogy

tudtam, visszajöttem ide, a házunkhoz. Később megjött öcsém, majd a szüleim is, ők azt hitték, én már nem is élek, úgyhogy nagy volt az öröm!

Emlékezetes esemény volt nekem ebből az időből még, a '45-ös karácsony. Az oroszok megengedték, hogy istentiszteletet tartsunk. A régi templom ekkor már romokban hevert, a istentiszteletet a parókián tartottuk, de mi egy barátommal felmásztunk a romos templomtoronyba, hogy harangozzunk a nagy alkalomra.

Aztán elmúlt a háború is, ezután Csepelen folytattam a tanulmányaimat, ahol orosz autókat szereltünk, de nem szerettem itt dolgozni, átmentem a gyapjúfonóba, majd nem soká a Habselyembe Pesterzsébetre, és itt dolgoztam 29 évig, innen mentem nyugdíjba.

1948-ban házasodtunk össze, három gyermekünk született. Idén ünnepeltük 64. házassági évfordulónkat! A nagyfiunk sajnos már meghalt, ők az Ukrán határ közelében éltek, és a csernobili atomrobbanás után az ő szervezetét is megtámadta a rák. De van 6 unokánk és 7 dédunokánk, akikben nagyon sok örömünk van.

Jutka néni végig a Tanácsnál dolgozott, nyugdíjba is innen ment. További nyugodt, boldog éveket kívánok nekik!

Piskor Gyöngyi

KERESZTELŐ JÁNOS

Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában:

Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétaált:

Maga János teveszőr ruhát, és dereka körül bőrvet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt.

Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán környéke, és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől? Teremjétek hát megtéréshez illő gyümölcsöt!

ANYAKÖNYVI HÍREK október

Kereszteltük:

*Samók Tamás és Menyhárt Melinda
leánya, Csenge Eszter*

*Mikó Norbert és Szűcs Ágnes
fia, Márton Nándor*

*Petes István és Morvai Alexandra
leánya, Dorina Zoé*

*Csizmár Miklós és Morvai
Alexandra fia, Norbert Dániel
Tóth János és Sárík Lenuta Rina
fia, Máté*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

*özv Ágh Ferencné sz. Sisovszky
Jolán, 88 éves
Gere Sándor, 53 éves
testvéreinktől.*

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.” 90:1*

HETI ALKALMAINK

HÉTFŐ: 7.30 áhítat
CSÜTÖRTÖK: 18.00 bibliaóra
PÉNTEK: 7.30 áhítat
17.30 énekkar
19.00 ifióra
VASÁRNAP: 10.00 istentisztelet,
és gyermek-istentisztelet
a gyülekezeti teremben

**A következő szám
december 28-én jelenik meg**

PROGRAMOK

november 28-30 18.00 Bűnbánati
alkalmak

december 2 vasárnap 10.00
ötödikes hittanosok adventi műsora,
úrvacsorai istentisztelet

december 9. vasárnap 10.00
negyedikes hittanosok adventi
műsora

december 15. szombat 17.00
Ádám Jenő Zeneiskola adventi
hangverseny

december 16. vasárnap 10.00
elsős hittanosok adventi műsora

december 20-21 18 óra
bűnbánati alkalmak

december 22 szombat 13.30
kántálás

16.00
óvodás hittanosok karácsonya
december 23. vasárnap 10.00
második és hatodik osztályosok
adventi műsora

16.00
gyermek karácsonya

december 25-26. 10.00
úrvacsorás karácsonyi istentisztelet

HIVATALI ÓRÁK:

Hétfő: 13.00-16.00
Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00
Péntek: 9.00-12.00
Telefonon más időpont is
egyeztethető.

Tel.: 24/465-753, 06-20-404-8336.
Weblapunk a következő címen
megtekinthető:

www.szszm-reformatus.hu